

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Στὸ χάνι τοῦ Κυρὶ Γιάννη, τὸ μεταξὺ Καλπακίου καὶ Ἰωαννίνων, εἶχαν σταθεῖ οἱ ἀγωγάτες νὰ διανυκτερεύσουν. Μαζεύτηκαν στὴν μεγάλη αἰθουσα δύον ρίγανες στὸν τούχον σκονισμένες, τασκομένια εἰδὴ τῆς γεφωγικῆς, μᾶς θολὶ μπουκάλα οὐρίου καὶ μᾶς χύτρα ποὺ ἐξόλιξε παχεύ φυσόδια φυσοκωμένα ἀπὸ λάδι καὶ ζουμι.

Ἡ γυναικὸς τοῦ Χατζῆ τοῦ ονεύερηροιοτείο καὶ ἔκανε καὶ τὸ σταυρὸ τῆς στὴν μοναδικὴ καὶ κατυνισμένη εἰκόνα τοῦ χανιοῦ.

— Σέρεις τὶ σποτερίτσα εἶνε; εἴπεν ὁ ἄντες ἀπὸ αὐτούν. «Μουχοπατίδιτσα» τοῦ διαβόλου.

Αὐτὴν ἔρκασε δῆλα ἑτοῦτα ἐδῶ τὸ ὑποστατικά, αὐτὴν ἐπλούτισε τὸν ἄνδρα τῆς, αὐτὴν μᾶς ἐγελάει δύον... . Ρίχνει πατάτες στὰ φασόλια, γὺν νὰ κάνουνε χνύλο, αὐτὴν φκιάσει οὐρίο ἀπὸ κούμαρα, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσι τῆς Ἑροδειας, αὐτὴν ἐγελάει τοὺς χωροφύλακας καὶ μοναχὰ αὐτῆς; εἴπεις... . — Μόνον ἀπὸ τὸ Μπέν τὸν Ἀλβανό, τὸ βρέκε.

— Γιατί, τὶ ἔκανε ὁ Ἀλβανός;

— «Ω, εἰνε χρόνια τώρα... . Ήτανε νέα τότε, νεοπαντερμένη, ἀγορησμάν, τὸ κορδεμῆλο.

— Ενος Μπένς καὶ φέρμελες χροσές καὶ ἀργυρᾶς τσαρτζίας καὶ φλωροκαπνισμένα ἄρματα, ἐνύχιας ἐδῶ. «Ήτανε μοναχή της. Τὸν ἄνδρα τῆς, τὸν ἔκαρε στὴν χώρα η «ζανταρμερία». Μπῆγε νὰ κονέψῃ στὸ χάνι...

— Κυρὰ Γιάννενα, ἔνα νερό, κάνε μου τὴ χάρι, κόλλησε νὰ γλωσσήσω μου!».

— Μετά χαρά σας, Μπέν μου! Κόπιασε νὰ τραταριστῆς μὲν ἔνα γλυκό.

Ο Μπένης μπήκε. Καλοκαίρι, ἀλινάρης, τὰ τοιτοίκια τούρκαν σῶν νὰ τοιγαρίζοντουσαν τὰ κατοάρχασα καὶ ἡ πέτρες.

Βάνει ἔτοι δὲ Μπένης βλέπει τὸ εἰκόνισμα, ποὺ πάλιν πάλι, η Κυρὰ Γιάννενα μαζὶ του.

— Τι είνε αὐτό, δρ—Κυρά—Γιάννενα;

— Η, Παναγία.

— Καὶ τὶ κάνει αὐτὸν τὸ Παναγία;

— Αμα τοῦ βάλλει ἔνα τάμα, διτὶ τοῦ ζητημᾶς θὰ σου δώση.

Ο Μπένης ἔβγαλε τὰ φλωροκαπνισμένα τὰ φασόλια του καὶ τὰ ἀπίθωσα στὸ κόνιμα αὖτε κάτω.

— Παναγία δός μου τὸ Κυρά—Γιάννενα.

Η Κυρὰ Γιάννενα δέμεινε σαστισμένη! «Ανοιξε, γούρλωσε τὰ μάτια της καὶ κάτεται τριγύνω.

— Παναγία, δός μου τὸ Κυρά—Γιάννενα νὰ τὸ φιλήνω μάς φορά.

Η κυρὰ Γιάννενα σάστισε. Κύταξε μιὰ τὸν μπέν καὶ μιὰ τὸ εἰκόνισμα. Ο Μπένης δὲν είπε ἀλλη λέξη. Πέρασε στὸ μέρος ποὺ θὰ πλάγιασε νὰ ξακουσαστῇ, κάθητος καὶ περιέβασε...

Τῆς κυρὰ Γιάννενας τῆς χαμάρσσος δὲ Μπένης, αὐτὴν εἶν' η δάληθια. Οταν ἔμενε μόνη ἀρχισε νὰ στριφογυρήσῃ νὰ πηγαίνῃ ἀπάνω, νὰ σκέψεται, νὰ ξανασκέψεται....

Νά πάγ στὸ Μπένη; Σάν κακό, τὴν; φανότανε. Νά μη πάη; Πάλι σχηματίση τηνα;

Η νύχα δῆμος είνε κακός σύμβουλος καὶ μάλιστα γιὰ τὶς γυναίκες. Καὶ στὸ τέλος η κυρὰ Γιάννενα τὴν ἀποφάσισε. Θὰ πήγανε....

Νά, ἔτοι μιὰ στιγμούσλα, γιὰ ἔνα φιλί. Κρήτη είνε ἔνα φιλί;

Αμαρτία είνε;

Μολαταῦτα δῆμος είχε καὶ τὸ δισταγμὸ μέσα της. Καὶ καθὼς

τραβιοῦσε πρὸς τὸ Μπένη κύταξε καὶ τὴν Παναγιά καὶ ἐλεγε ὑψώνοντας τὰ χέρια :

— Παναγίτσα μου! Παρθένα μου! Γιατὶ μοῦ τὸ κάνεις αὐτό; Ποῦ μὲ πᾶς, κυρὰ Δέσποινα; Λυπήσου με, Παναγίτσα μου! Γιατὶ μὲ κάνης νάνταρτησω;

Κι' παρακλαίγε καὶ μεξόλαγε :

— Αφέντρα μου, δέν μπορεῖς νὰ μὴ θαυματουργήσῃς τούτη τὴ φρούριο. Ποὺ με στρώχητη στὸν θάλαττο καὶ στὸ χαμό παντρεμένη γυναίκα, κυρὰ Δέσποινα; «Ἐλεος, Παναγίτσα μου! Ρονσέρτη πάς νὰ κάνης σ' ἔναν Ἄρβαντη;

Εἰχε πτάσει πειά στὴν πόρτα. «Η κορδά της χιτπούσαν σὰν ἐλινας βασικοῦ. Απὸ μέσα περιμενεῖς δὲ Μπένης. Τὸ σκεπτόνας αὐτὸν καὶ γλυκαντρίχινος. Κένταξε γιὰ τολευτικὰ φορὰ τὴν εἰσόδου της Παναγίτσας καὶ τὴν είλε:

— Καλά, Δέσποινά μου, τέσσερινά μου, ἀφοῦ τὸ θές πάσα η κακομούρια, πάσι τρεχάτη...

Δὲν πήγε δῆμος. Γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐφτάσεις δὲ Χατζῆς ἀπὸ τὴν πόλη. «Η κυρά της Γιάννενας τάχασε. Κέντωτε. Αὐτὴ τὴ φορά έκανε σωτὸν θάμνα ή Παναγία. Ο Μπένης πούθηγκε καὶ αὐτὸς νὰ τραβιθήσει τὸ δρόμο του, μασούνε τὶς μονοτάξιες του ἀπὸ τὸ υψό του. Κύταξε δυσαρεστημένα τὸν Χατζῆ καὶ τὸν είλε :

— Καλώς μὲ δέχτηκες δόρε Χατζῆ!

— Καλώς μᾶς δρίσες ἀγά μου!!!! Φκιάσε καφὲ καὶ φέρε οὐζό στὸν αὐτὸν...

Σὲ λέγο δὲ Τουφκαλβανὸς σηκωθήκε νὰ φύγη.

— Νύχτασε καὶ ἔχω δύο δρόμο, γιὰ τὰ Γιάννενα! Πήρα τὰ φλωροκαπνισμένα τὰ πιστόλια του, ἀπὸ κεῖ ποὺ τάχε αἴναθεσε καὶ τοιμάζονταν νὰ τὰ βάλλει στὸ σελλάτι του. «Η Κυρὰ Γιάννενα τούλιασε τὸ χέρι μὲ τρομάρα, σταματῶντας τον.

— Τὶ κάνεις μπέν μου, ἐπει! Πέρνεις τ' αὐτοτατὰ τῆς Παναγίας;

— Σώπα, κυρὰ Γιάννενα. Τὸ Παναγία δὲ θέλεις ὅμιλα της Μπένης.

— Σώπα, κυρὰ Γιάννενα. Τὸ Παναγία δὲ θέλεις ὅμιλα της Μπένης.

— Εξ αἰσχύναστα, πνιγμένα εἰς τὸ λάδι. Αχνίσσεια, λιγνούριστα, πνιγμένα εἰς τὸ λάδι. Η γύρτασης πέποι σποτειή, σπιθήριζαν στὸν οὐφανό καιρέματα, καλλήφωτα, ξεκουράζεις τὸν ἀγωγάτες. Φλόγες ἀλοπόρφυροειχούσεν εἰς τὸν τέλειον καὶ ἔκαναν καὶ τὸν ισιώνα τῶν ειδῶν, ποὺ ητανα ἐν συμφυσῷ εἰς τὸ δωμάτιο νὰ ξαράβωνες στὸν τοιχούφωνο. Τὸ καντηλέων τῆς εἰκόνας νύταξε γιατὶ δὲν είχε λάδι.

— Ή πωρούσε.

— Εξ αἰσχύναστα δὲ άρεας ποὺ σφύριζε καὶ τὰ πατακάλια ποὺ οὐδηλαζαν στὶς ἐρημικές κακοτοπιες...

— Ή κυρά Γιάννενα πηγαίνοντοσχόταν σερπετή—σερπετή καὶ σβαλτόζα. «Ἐργιάζεις κακιά ματιά ἀδιάφορη στὸν οὐφανό καιρέματα τοῦ νομοκονιού της. Εἰχε μαρτιστεῖ ποὺ τὰς μιλούσαν γιὰ δάντη καὶ συγκουρασμούσεις κατὶ μέσα ἀπὸ δύντια της.

— Ο πρώτος τότε ἀγωγάτης τῆς φώναξε πειρατικά :

— Κυρά — Γιάννενα :

— «Η εἰκόνας δὲν λάδι καὶ κερά με τὰ ζωμάτα σου! λεβεντιές!...

— Οι Μπένηδες θέλουν φιλά.

— Καὶ σεις.... χαζοκουράβεντες! ἀπήγνητος η Κυρά Γιάννενα.

Σαρνικά ἀνοιξεν
η πορτα

